

Hvordan Omø fik sin egen 'Ø-nisse'!

Snestormen rasede voldsomt hen over hele landet. Isvinteren var på vej ovre fra de russiske stepper, og de få mennesker der vovede sig udenfor i den isnende kulde, frøs så det knagede i alle lemmer. Ude i de frie landområder lå sneen allerede højt i store driver, der lammede al trafik. Ingen busser, næsten ingen biler og absolut ingen steder vovede man sig ud til fods eller på cykel. - Det var en rigtig vinter! - Og det var nær ved Jul.

Men inde i hovedstaden, inde i det indre København, var problemerne om end endnu værre. Godt nok var sneen ryddet ind til siderne i gader og stræder, så man kunne komme til at strø salt på vejbanerne, men det havde blot gjort det hele endnu mere trist og væmmeligt. Herinde var sneen ikke mere hvid, men lå som en uendelig lang, grim og snavset affaldsdyng, uanset hvor man end bevægede sig hen. Det våde snesjap trængte sig vej gennem både støvler og sko, og den bidende vinterstorm trængte gennem både trøjer og frakker. Vådt og koldt var der overalt. Folk havde rigeligt at gøre med at beklage sig - og med at holde varmen. Ingen havde rigtig tid eller lyst til at tænke på den forestående jul. - Joh! - I stormagasinerne og i alle forretningerne glimtede og gnistrede det fra al det profitprægede 'juleflitter-reklamestads'. Men det var jo kun pynt! - Plastik og papmache!

Næh! - det så ud til at blive en jul, helt uden den sædvanlige julestemnings-hygge i gågaderne når folk gik rundt og købte deres julegaver. Og desværre så det også ud til, at de fleste mennesker var ved at være godt trætte af julen, og juleforberedelserne i det hele taget. Måske var det kun på grund af den usædvanlige kulde og snestormen, - men grunden kunne i virkeligheden være en helt, helt anden! Alle mennesker gik rundt og sagde:

- Ja, det er jo ikke Jul som i gamle dage! - Alle mennesker savnede noget – uden at vide hvad det egentlig var! - Men alle var enige om at der manglede noget!

Her i det indre af byen, ligger der et lille smalt stræde lige ned til kanalen. Badstuestræde, hedder det - og det er så smalt, og husene så høje - at sneen næsten ikke kan skovles nogen steder hen. De gamle, skæve 6-7 etagers huse kan kun opvarmes med gas, kul eller

elvarme, og de mennesker der bor der, er for det meste ældre mennesker - eller unge, der ikke har råd til en bedre bolig. Og her - trods den tætte bebyggelse, var kulden forfærdelig. Utætte tage og vægge uden isolering gjorde opvarmningen af lejlighederne meget dyr. Og samtidig også næsten formålsløs. Selv indendørs måtte man tage ekstra trøjer og sokker på. Både om dagen og om natten.

Allerøverst oppe på et af de gamle lofter, hvor sneen føg ind gennem de utætte tagsten, lå der en lille spinkel skikkelse helt ovre i det allermørkeste hjørne. Helt pakket ind i gamle aviser og et par hullede sække. Gennem stormens buldren kunne man høre en stille hulken, der kun blev afbrudt af gentagne hosteanfald. Og - hvis der overhovedet havde været nogen til at se - så ville man havde set, at den lille skikkelse lå og rystede af kulde under det sparsomme dække.

Pludselig hørte både hosten og hulken op! Skikkelsen lå helt stille! - Kulden havde fået overtaget, sådan så det i hvert fald ud. Sneen der indtil nu var kommet piskende ind gennem revner og sprækker, dalede nu sagte og roligt ned på bræddegulvet. Ja, det syntes som om, at selv snestormen var påvirket af det der skete oppe på loftet.

Rummet virkede pludseligt stille og fredfyldt og den fine pulversne stod som en søjle ned fra det største hul i taget. Søjlen virkede et øjeblik en smule urolig, men begyndte så på en mærkelig måde at funkke og glinse, som kun en rigtig frostsne kan gøre det i en måneklar nat. Og ud fra snesøjlen lød der nu en varm og venlig stemme!

- Vågn nu op igen Niller! - Du er slet ikke færdig med dit arbejde endnu! - Du kan ikke lægge dig til at dø nu! - Du er dog kun 342 år! -

- Jeg vil ikke vågne mere! - Den lille skikkelse rørte svagt på sig under sækkene.

- Du ved godt, at der ikke er noget der hedder - 'vil ikke'!

- Jamen, Gofar! - Der er slet ingen der har brug for mig mere! - Alt er blevet så forandret siden du var i tjeneste.

- Det kan du have ret i Niller! Men det gør det endnu mere påkrævet, at du udfører dit arbejde med en endnu større ildhu! - Der er mere brug for dig nu, end nogensinde før!

- Jamen hvorfor? - der er jo slet ingen der tror på nisser mere!

- Så må du tro på dig selv!

- Jamen, jeg har vist også helt mistet troen på mennesker!

- Ja, se det er det allerværste! - For hvis du har mistet troen på mennesker - og dermed på dit eget arbejde, ja - så - så må du aflevere din hue!

- Nej! - Ikke huen, Gofar! - Ikke min hue! - Den lille skikkelse sprang ud fra sækkene og fægtede med både arme og ben! - Ikke huen, Gofar! - Så hører jeg jo ikke til hos jer mere! - Og så har jeg ingen steder at tage hen når jeg er færdig

!- Næh! - det er rigtigt! - Og hvad vil du gøre ved det?

- Jeg vil - jeg vil! - - Ja, hvad vil jeg gøre Gofar?

- Det skal jeg sige dig Niller! Du vil gå ud i verden og finde din tro igen! - Og så tales vi ved efter jul!

Snesøjlen opløstes langsomt, snestormen tog til igen, og pludselig var loftet som førhen et mareridt af kulde, sne og storm.

Tilbage på det snedækkede bræddegulv, stod der en lille fyr. Ikke mere end godt 60 cm høj. Iført en grumsetgrå striketrøje, et par blå-hvidstribede sokker og noget der lignede en nissehue, hvis den altså havde været rød. Men det var den ikke mere! Den var også, ligesom resten af beklædningen - utrolig snavset og tarvelig.

- Hvis jeg bare kan hitte mine træsko, - så gør jeg det, Gofar, råbte skikkelsen ud gennem hullet i taget! - Jeg vil gå ud i verden! - Jeg vil finde troen på mennesker igen!

Carsten og hans forældre var næsten de eneste der var på landevejen mellem Roskilde og Slagelse. Det var noget af et voveligt foretagende, sådan at køre hjem i bilen! Men hjem skulle de! - Helt hjem til Omø, der i dette øjeblik syntes så forfærdelig fjern. De kørte langsomt af sted lige bagved en stor sneplov fra Falck! På et eller andet tidspunkt ville de jo nok blive overladt til at klare dem selv. Men derhjemme ventede Carstens 7-årige lillesøster spændt på, hvad der mon var med af julegaver fra hovedstaden.

- Vi skal nok klare det, trøstede Carstens far, medens han opmærksomt kørte lige i sporene fra sneploven. - Bare ham der skal samme vej som os, så vil der ingen problemer være.

Carstens mor sukkede af usikkerhed og kedsomhed, og Carsten selv forsøgte at tørre duggen fra sideruderne så han kunne kigge ud i mørket.

- Hej! - Holdt! - Stop far! - Der står en lille dreng i vejkanten og vil med! - Arh far! - Vil du ikke stoppe?

- Vrøvl og sludder! - Der var ingen i vejkanten! - Og vi kan slet ikke stoppe nu!

Men foran dem stoppede sneploven pludseligt op! Og da Carstens far bremsede, kurede de langsomt men sikkert hen mod den store vogns bagende. Carstens mor skreg op - og Carstens far bandede! - Så holdt de gudskelov stille! - Chaufføren på sneploven kom hen og

undskyldte, og sagde at det ville vare et nogen tid inden de kunne fortsætte, fordi der var en bil foran der var kørt i grøften!

Et lille stykke bagude stod vor lille ven fra Badstuestræde, endnu mere elendig, og endnu mere forfrossen end da vi mødte ham første gang. Alligevel var der et lille glimt af håb i hans gamle klare øjne. - Det var den første rigtige bil der var kommet forbi! - Og så holdt den endda stille! Hurtigt som et vævert egern, løb han hen til bilen, fik bagklappen forsigtigt lukket op - og kravlede ind. Herinde var der en smule varme fra selve bilen, motoren og udstødningen, og Niller satte sig behageligt tilrette mellem kufferter og pakker.

- Kan du ikke lige tørre bagruden af, Carsten! Spurgte hans far? - Jeg syntes at der var et eller andet bagved!

- Det er nok ham drengen, svarede Carsten, og tørrede ivrigt ruden af med skjorteærmer. Men bagude var der intet andet at se - end bare sne, sne og atter sne.

- Det har nok været en nisse, smilede hans mor! - Nisser har det jo med at blive usynlige når man vil kigge på dem.

- Det var en dreng! Svarede Carsten stædigt! - En lille dreng! - En meget lille dreng!

Niller der tydeligt kunne høre hvert ord inde fra bilen, klukkede af tilfredshed! - Se, det lod jo til, at det var en hyggelig familie han var havnet hos. Og så faldt han i søvn.

Langsomt - men sikkert kom den lille familie endelig til Stignæs, hvor færgen netop lå klar til afsejling. Det ville blive den sidste tur havde man bestemt. Vejret var blevet for dårligt og stormen for voldsom! Færgesejladsen ville ikke blive genoptaget før vinden havde lagt sig, sagde matrosen der kom og solgte billetter.

- Har I været i staden og købe julegaver, spurgte han nysgerrigt! Sådan er Øboere nu engang! De vil gerne vide alt om alle!

- Ja, men det har været en forfærdelig tur, svarede Carstens mor, der i samme øjeblik selv øjnede en chance for lidt sladder. - Er der sket noget på Øen medens vi var væk?

- Næh! - Ikke noget særligt! - Gamle Katrine er faldet og har forstuvet sin fod! Det er såmænd det hele!

- Hm! - Ja, det var jo ikke meget! - Altså - jeg mener - det var jo da synd for hende!

Færgeturen til Omø var meget slem for Niller, der nu lå vågen i bagagerummet! Han var søsyg! - Alle de andre dårlige sider ved livet var fuldstændigt glemt! - Han ønskede nu mest af alt, bare at være hjemme på loftet i Badstuestræde! - Eller bare et eller andet sted, hvor det ikke gyngede så forfærdeligt.

Endelig var de sikkert i havn! Niller lå omme bagi og var klar over, at han måtte være hurtig til at komme ud af klappen, inden familien hentede deres ting. Han ville jo ikke gerne ses, før han vidste hvad det var for mennesker han ville flytte ind hos. Og - det, at gøre sig usynlig, ville gøre ham 50 år yngre for hver gang han brugte kræfterne dertil. Og så ville der jo være længere til, at han kunne blive helt fri for at arbejde.

Da bilen holdt stille i gården hvor familien boede, nåede han lige akkurat at smutte ud uden at blive opdaget. Han flyttede omgående ind oppe på gårdens loft, og indrettede sig så hyggelig som det kunne lade sig gøre. - Og sikke en lejlighed han fik lavet sig. Med møbler og ting og sager. Så det var en tilfreds lille Niller der lagde sig på den kasserede divan og planlagde sit arbejde for den næste dag, medens han ivrigt lyttede til samtalerne fra stuen nedenunder.

- Må vi ikke bare få en lillebitte julegave nu, spurgte Carstens lillesøster?

- Ingen gaver før juleaften! - Basta!

- Årh mor! - Bare en lille en? Men da hun tydeligt kunne se, at det ikke var muligt, fortsatte hun: - Kiggede du på min ønskeseddel far? - Får jeg det, der står allerøverst?

- Det får vi jo at se juleaften, svarede Carstens far smilende! - Det afhænger af - - så mange ting.

- Får jeg mine Cd'er? Spurgte Carsten, idet han anede en smule usikkerhed i faderens ellers så strenge holdning!

Carstens far blev pludselig alvorlig. - Synes du i grunden at du har fortjent dem? - Var der ikke noget med en smule hærværk på havnen? - Og hvad med dine karakterer i skolen? - - Se der er nu engang det ved julegaver - at de kun er noget værd - hvis man har fortjent dem! - Gaver i det hele taget skal man kun give hinanden - hvis man virkelig har lyst til give dem! - Så prøv om du ikke kan give mor og mig lysten til at give dig dine julegaver. Du har en hel uge til det, inden det bliver juleaften.

Niller oppe på løftet havde spændt fulgt samtalen, og hørte slet ikke Carstens svar, hvis der overhovedet havde været noget. - Se, det var jo lige noget af det, han søgte! Mennesker der endnu havde forståelse af vigtigheden ved at give gaver på den rigtige måde! - I gamle dage, havde det været allerbedst, når man selv lavede gaverne, Det beviste at man holdt af den man gav gaven til. Det var god gammeldags julegave-visdom. Men i dag! - I dag så man kun på pengene, og juleaften kunne man finde på at sidde og sammenligne priserne for at se, om man havde fået lige så meget ind, som man havde givet ud! - - Men det her! - Det var noget af det rigtige! - Måske var der alligevel, endnu noget at tro på hos mennesker.

Carsten havde meget travlt denne sidste uge før jul. Han prøvede virkelig at gøre alt

for, at forældrene skulle synes, at han havde fortjent sine julegaver, Han savede brænde, vaskede op og støvsugede, men alligevel følte han, at det ikke ville være nok. Snestormen havde efterhånden lagt sig, og Carsten prøvede det sidste han kunne finde på - han begyndte at skovle sneen væk fra indkørslen og gårdspladsen. Fortvivlet kiggede han efter et eller andet tegn, der kunne fortælle ham, om det nu var nok han havde gjort. Men forældrene sagde ingenting - og lod ham på ingen måde forstå, at de værdsatte hans bestræbelser.

Trist og håbløs travede han en tur til havnen, da han var færdig med skovleriet. Niller der havde lagt mærke til Carsten anstrengelser, fulgte efter! Her var lige netop et arbejde for ham! Ikke for meget - ikke for lidt! Han skulle bare 'puste' lidt til skæbnen og begivenhederne. - Og det gjorde han!

Da Carsten gik forbi gamle Katrines hus, kom i han tanker om hendes uheld. Og uden at tænke nærmere over det, bankede han på og spurgte om han skulle løbe i Brugsen og købe noget ind for hende! Katrine blev så glædelig overrasket, at hun næsten fik tårer i øjnene. - Og Carsten løb i Brugsen, medens han på hele turen spekulerede voldsomt over, hvad han kunne gøre derhjemme for at få sine Cd'er i julegave. - Men med et gik det op for ham, at uanset hvad han fandt på - så ville det ikke være noget særligt for forældrene! - I og for sig var det, han havde gjort indtil nu, jo ikke mere end hvad han kunne - og skulle gøre af sig selv hele året rundt. Og med et gik det også op for ham, at de Cd'er, slet ikke var så vigtige. Og efter den erkendelse, følte han sig pludselig gladere og, på en måde - endnu mere spændt på juleaften.

Niller var godt tilfreds! - Nu manglede han bare Carstens far. Og lillejuleaftensdag, fik han ligesom tilfældigt Carstens far godt! - Nu var der noget at bygge på. - risengrød allerede det næste år! - Hvem ville han vaske sin hue! - Og måske

og Katrine til at mødes! - Så langt! - Så Og måske kunne han endda opnå at få kunne vide? - Og hvis det skete - - Ja, så også trøjen,

Juleaften! - Forældrene var stolte over deres dreng! Katrine havde fortalt om hans hjælpsomhed! - Lillesøster var lykkelig over sin dukkevogn - og Carsten! - Ja, Cd'erne var virkelig gode! - Men det allerbedste var nu alligevel, at han havde fundet ud af noget meget, meget vigtigt denne jul.

Og Niller! - Klukkende af tilfredshed holdt han sin juleaftenovre hos hønsene. Han havde nemlig også fundet ud af noget vigtigt! - Der fandtes alligevel mennesker, som man kunne håbe og tro på!